

PŘEŽIL JSEM TŘIATŘICET

Skutečný příběh o lásce, dobrodružství,
úrazu a návratu

PAVEL MATĚJEK

*Všem průkopníkům slepých uliček,
díky nimž víme, kudy nechodit.*

PŘEŽIL JSEM TŘIATŘICET

*Skutečný příběh o lásce, dobrodružství,
úrazu a návratu*

Pavel Matějek

Prožito v roce 2019 / Vyprávěno 2025

© Pavel Matějka, 2025

ISBN 978-80-909633-1-3

Poznámka autora

Tahle kniha není návod, lekce
ani heroický příběh o proměně.

Je to jen vyprávění o tom, co se stane,
když se všechno na chvíli zastaví
a člověk neví, co dál.

Některé chvíle byly trapné.
Jiné bolestivé.
A většina... překvapivě úsměvná.

Najdeš-li se v tom – fajn.
Nenajdeš-li – možná ještě líp.

P. S. Fotky a mapy uvnitř nejsou pro efekt.
Jsou to jen místa, kde jsem byl.
Teď tam můžeš být i ty.

Obsah

PŘIPRAVIT, POZOR... A TEŽ?	7
SÁZKA NA CHAOS	8
DVA PILÍŘE STÁLE STOJÍ	10
ACH, TA VĚRA	14
ZDRAVOTNÍK NA ZKOUŠKU	23
ZÁHADY JEDENÁCTÉHO PATRA	26
NA STOPĚ KAMARÁDKY	36
KRAV MAGA TĚ NAUČÍ	45
BŘEZEN NA SICÍLI	48
UVÍTÁNÍ V RYTMU ARYTMIIE	49
KATÁNIE KRÁSNA I NEUČESANÁ	52
SYRAKUSY V OZVĚNÁCH ČASU	55
AŠT, AŠT, ETŇA	58
CUKRÁRNA NA KONCI SVĚTA	65
KLÁNÍ V ODLETOVÉ HALE	67
KVĚTEN NA MALLORCE	73
ZROZENÍ BESTIE	73
DĚŠT, KOZY A JINÉ DARY	76
TICHÁ NOC NAD BOUŘÍCÍM MOŘEM	79
OD KAVÁRNY PŘES KAŇONY	83
POSTŮJ, POUTNÍČE, A DEJ SI HRANOLKY	89
MEZI HADEM A BUBLINKAMI	93
TICHÝ STRÁŽCE NA PAHORKU	97
PŮJDEM SPOLU DO BETLÉMA	101
ZA HRANICEMI OHYBU ČASU	106
SALÁMOVÝ EPILOG	110
PŮLMARATON, KTERÝ MĚ DOBĚHL	118
ČERVENEC NA ISLANDU	133
PAŠERÁCKÝ PLÁN	134
LEGENDA O GUMOVÉM MEDVÍDKU	138
WELLNESS PO SEVERSKU	142
KDYŽ ELFOVÉ KOUZLÍ	148
V ZEMI PÁRY A LÁVY	151
ROZETNUTÍ GORDICKÉHO UZLU	158
AŽ NAPRŠÍ A USCHNE	165
V ZAJETÍ GRAVITACE	175
KAM SE PODĚL TŘETÍ PILÍŘ	184
MAMA A TATA HOTEL	206
JEDNO OKO NEMRKA	216
VÝTAHOVÁ ETIKETA	220
PROSINEC V HRABYNI	224
CVIČÍM, TEDY JSEM	230
KAPŘÍK A BÍLÝ JOGURT	236
ŽIVOT PO ZÁRUCE	238
KDYŽ TĚLO ŘEKNE NE	240
JEŠTĚ PÁR TEMP A MIZÍM	241
ZPÁTKY, ALE BEZ NÁVODU	245

Připravít, pozor... a teď?

Říká se, že jeden konec může být začátkem něčeho nového. Běžně to tak bývá a ani u mě to nebude jinak. Když se ohlédnu za svým dosavadním životem, vidím tam dlouhé období stability, rovnováhy, ale také jakési nedostatečné radosti z poznávání neznáma. Fungoval jsem, jak se ode mě očekávalo, a svět byl takto v pořádku. Ale přišla chvíle, kdy se to všechno zlomilo. Třicítka na krku, dlouhodobé vyhlídky stále stejné – koho by to bavilo. Život má být legrace, a proto je potřeba udělat něco, co s ním pořádně zamává. Koupit si lístek na tobogan v aquaparku umí snad každý. Ale udělat si adrenalinovou atrakci ze svého vlastního života, to často vyžaduje nízký pud sebezáchovy a omezení logického uvažování. A přesně tento přístup jsem zvolil. Při zpětném zhodnocení si nejsem jistý, zda to bylo nejlepší rozhodnutí v mém životě. Spíš ne, na druhou stranu mám ale pár věcí, na které můžu vzpomínat a které můžu sdílet.

Kdo očekává zážitky ve stylu Pařba ve Vegas, drogy, alkohol a jiné, toho raději zklamuhle hned teď, protože o drogách se zmíním pouze okrajově a spíše jako o medikamentech. Tato knížka je jakýmsi výčtem životních epizod, které jsem prožil ve svém třicátém druhém a třicátém třetím roku. Aby bylo mezi námi hned od začátku jasno, podotýkám, že jsem ajťák, a ne žádný Robinson Crusoe ani horský záchranář schopný zdolávat kdejaké nástrahy a nesnáze. Živí mě to, že jedni dělají chyby (vývojáři) a druzí je nacházejí (zákazníci). Jedna strana má následně potřebu stěžovat si a druhá v takovém případě dělá, že neexistuje. A zde vstupují na scénu já, specialista zákaznické podpory, který oba tábory usmíruje a transformuje jejich požadavky a připomínky tak, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Pod pojmem ajťák si často lidé představují introvertního podivína, korpulentního, s osmi dioptriemi, sportem netknutého, movitého, trávícího dvanáct hodin denně u počítače a vysmátého ze zvláštních vtipů, kterým rozumějí jenom jeho kolegové. Proto často při seznamování s novými lidmi svoji profesi tajím. Rád předejdu zaškatulkování dle obecně platných předsudků. Jakmile už není zbylí pravda musí ven, slýchávám reakce typu: „To je zvláštní, to bych nečekal. Myslel jsem, že ajťáci jsou jiní.“ Na protiotázku „jací?“ je pak nejčastější reakce „divní“. Takže, přátelé, sice jsem ajťák, ale

z uvedených vlastností nevládnou ani jednou. Ostatně i většina dalších ajťáků je naprosto normální.

Hned zpočátku bych chtěl také požádat veškeré školní inspektory, rady a ministry, ať se nesnaží zařadit tuto knihu do povinné četby – tím by ji automaticky znechutili veškeré mládeži a kniha by zůstala zamčená ve školních knihovnách.

Pevně věřím, že osoba stejně škodolibá jako já, které neúspěch druhého vymaluje úsměv na tváři, se při čtení potěší. A ten, kdo si myslí, že škodolibý není, to o sobě brzy zjistí také. Ostatně o rozveselení čtenářů mi jde především. Kromě toho bych si přál, aby tu po mně něco na světě zbylo, a jelikož dětí nemám, zkouším to touto cestou. I kdyby se mojí knihou za sto let jen podkládaly stoly a židle nebo by se používala na topení po velké globální krizi, můžu si říct, lidstvu jsem prospěl.

Sázka na chaos

Bylo mi třicet dva a měl jsem hezký desetiletý vztah. Poslední rok jsme začali žít s přítelkyní v jednom bytě a fungovalo to. Byla krásná, rozumná, tolerantní a milující. Na práci jsem si nemohl stěžovat a z předchozích let jsem měl nashromážděno nemálo úspor. Byl jsem takový ten typ, co by si nechal pro korunu koleno vrtat. To je samozřejmě myšleno obrazně, když mi ho vrtali naposledy, korunu jsem nedostal, a tak toto rčení užívám již jen jako hezký slovní obrat, nikoliv, že bych mu přikládal váhu.

Začala mánie kolem kryptoměn, tedy virtuální měny, a potažmo i světa informatiky a jako ajťák jsem nemohl zůstat pozadu. Kolegové se na jedné pákové burze dařilo, a tak jsem z nedostatku adrenalinu zkusil obchodovat také. Během týdne jsem přišel o desítky tisíc korun a z celého podniku jsem byl tak trochu nesvůj. Až poté se mi svěřil, že ta páková burza v prvních dnech kopírovala reálnou burzu s několikavteřinovým zpožděním, a to je to, na čem se mu dařilo vydělávat. Když jsem tam přišel já, už byla chyba na burze opravena a o všechno jsme přišli oba. Jenže když už do něčeho jdu, jdu do toho se vším všudy, takže jsem si našel jinou burzu, tentokrát bez pákového efektu a veškeré své úspory investoval. Pro jistotu jsem si i něco málo vypůjčil. Zprv, s větším balíkem peněz se dá víc vydělat, a zadruhé, na takové investici přece

nejde tratit, říkal jsem si. Jen někde v podvědomí mi vrtala myšlenka, jak to vlastně bylo s těmi holandskými tulipány v sedmnáctém století. Ve chvíli, kdy ceny neustále stoupají, umí vydělávat spekulacemi snad každý. Na tom většinou nelze tratit, přinejhorším nevyděláte tolik, kolik byste teoreticky mohli. To slovo teoreticky je hodně důležité. Abych své úsilí maximalizoval, trávil jsem nespočet hodin psaním počítačových programků, které mi na burze hlídaly výkyvy cen, upozorňovaly mě na propady a vzestupy a samy v takové situaci nakupovaly a prodávaly. Ne že bych vymyslel nějakou umělou inteligenci, ta logika nakupování a prodávání byla pouze v tom, co jsem předdefinoval – při určité ceně nakup, a až bude zisk nebo propad tolik a tolik procent, zase prodej. Byly dny, kdy hodnota mého portfolia narostla o celý měsíční plat. Život se zdál být krásný a časem jsem cestou do práce chodil s nadneseným pocitem, že už tam chodím jen pro radost. Kdybych chtěl, mohl jsem z ní kdykoliv odejít. Koupil bych si byt bez hypotéky a stále by mi zbylo našetřeno na několik let dopředu. Když jsem viděl projíždět nablýskaný sportáček, s úsměvem jsem si říkal: „Taky bych si ho mohl pořídit, kdybych chtěl.“ Nic nenaznačovalo, že se brzy něco změní a můj svět už nebude tak růžový. V práci mánii krypto měn propadlo poměrně dost kolegů, a tak jsme si užívali několik měsíců vláhého opojení z pocitu volnosti a soběstačnosti.

Když jste s někým deset let, říkáte si, že to už do konce života nějak spolu zvládnete. Jenže ejhle, když spolu skutečně začnete žít v jedné domácnosti, počnou se objevovat nesrovnalosti. To, že máte naprosto rozličné koníčky a zájmy, vám začne vadit a vy zjistíte, že tento způsob trávení zbytku života by byl poněkud neklidný. Když přijde první velká krize a vy, ve svém nejvyšším stupni nepřičetnosti, mrsknete nově zakoupeným kornoutem zmrzliny na zem, víte, že takto to dál nejde. Někdo to dokáže dotáhnout i dál, například k domácímu násilí, ale já nechťel déle čekat, až budu bit. A jak jsem říkal, každá koruna mi byla milá. Plýtvání zmrzlinou v afektu tedy byla poslední kapka. Proto přišel první úžasný nápad, který mě vyvedl ze zajetých kolejí jistoty na rozestavěnou trať, která možná nikdy nikam nepovede. S přítelkyní jsme se rozešli. Pro pořádek uvádím, že se za mnou přistěhovala z jiného města a po rozchodu tu zůstala, jen už bydlí někde jinde, s někým jiným a je

mnohem šťastnější. Odhodlání odstěhovat se z rodného kraje se jí tedy zcela jistě vyplatilo.

Další událost, která přišla, byl víceméně krach na burze. Tohle člověk neovlivní, ale může dostatečně brzy vystoupit. S odstupem času si říkám, že nebylo úplně ideální nekonečně věřit, že zase bude lépe, a nevystupovat. Jakožto skalní fanoušek adrenalinu jsem si však dlouho opakoval, že nikdy nebylo tak hrozně, aby nemohlo být ještě hůř. A věřte, bylo, je a asi i bude. Měl jsem sice záblesky osvětlení, kdy jsem si řekl „už dost“, a všechny nakoupené kryptoměny jsem prodal, ale záhy na to se trh zbláznil, ceny raketově vystřelily nahoru a já opět v zápalu ziskuchtivosti nakoupil. Co následovalo poté je doufám zřejmé, ceny razantně poklesly a já opět jen čekal a věřil, že se to srovná. Osobně si myslím, že nejsem jediný, komu se toto dělo. Někdo totiž ty úspěšné obchodníky a spekulanty živit musí a já sám bych to určitě ze svého platu nezvládl. A přitom stačilo tak málo, držet se poučky, kterou vám s radostí poradí kdekdo: „Nakupuj dole, prodávej nahoře.“ Jenže jak poznat, že už to nastalo? V době, kdy píšu tuhle knížku, jsem opět ve výše zmíněné situaci. Kamarádi mi už kdysi říkali, že bych jim měl své spekulativní strategie dávat vědět, jednali by přesně opačně. Mimochodem nejraději mám diskuse s kolegou, který pravidelně prohlašuje s naprostou jistotou a přesvědčivostí: „Bylo jasné, že cena půjde dolů.“ Následně se rozhorlí, začne z rukávu sypat různé analýzy, předvádět grafy, srovnání, zkušenosti mnohaletých akcionářů, matematické vzorce a já se pak vedle něj cítím menší a menší a ještě více neúspěšný. Tedy alespoň do chvíle, než si uvědomím, že celý ten patnáctiminutový monolog by bylo možné shrnout a zkrátit na: „Bylo jasné, že cena půjde dolů. Jen není úplně zřejmé kdy a o kolik.“ No nic, všechny našetřené peníze jsou fuč a já doufám, že stihnu zapsat alespoň pár dalších myšlenek, než mi odpojí elektřinu.

Dva pilíře stále stojí

K životu potřebuji několik věcí. Ty nejpodstatnější nazývám základními pilíři. Je to žebříček hodnot, bez kterých bych nežil, ale přežíval. Ty nejzákladnější mám tři, a dokud alespoň jeden ze tří pilířů pevně stojí, má smysl jít dál, svět je pořád hezký a mám dostatek sil dva spadlé pilíře znovu postavit. Asi by se od začátku dalo existovat i s jedním pilířem, ale

kdyby se zřítíl, bylo by mi značně ouzko. Proto jsem si zvolil hned tři, taková krize, že by došlo ke zničení všech, určitě nastat nemůže – tedy, alespoň jsem v to doufal. Možná jsem si jich měl vybudovat alespoň pět nebo rovnou deset. V tomto případě čím více, tím lépe. Schválně, zkuste se zamyslet, kolik nejzásadnějších věcí k životu potřebujete vy? Ještě dodám, že mé pilíře jsou všechny přibližně stejně velké, mají obdobnou nosnost a stejnou váhu. Nesnažím se mezi nimi některé vyzdvihovat, беру to tak, že jsou všechny úměrně potřebné.

První pilíř se pro mě skrývá ve finančním zabezpečení a soběstačnosti. Stále mám co jíst, kde bydlet, takže se může zdát, že je pilíř v pořádku. Mnohým, co jsou na tom hůř, by to rozhodně stačilo. Ale já tento pilíř, po krachu na burze, беру jako zničený. Každým dnem mě nahlodává vědomí, že nemám finanční rezervu, kterou jsem si tak dlouho budoval. To, že jsem investoval špatně, ve mně evokuje pocity, že jsem neúspěšný v něčem, kde jsem si věřil. Při plánování budoucnosti pak nutně vyvstane otázka „Máš z čeho uživit rodinu?“ a odpověď je nasnadě. Když budu pilně pracovat, střádat, tak ano, ale zásobu nemám. Tento pilíř tedy padl, zbývají mi už jen dva.

Druhým pilířem je zdraví. Říká se, že když nejde o život, nejde o nic. Něco na tom bude. Pevné zdraví jaksi samo o sobě nahrává tomu, aby byl člověk živ co nejdéle – tedy za předpokladu, že se nesetkáte s někým, kdo vám udělá čáru přes rozpočet a zkrátí vám ho, nebo že si ho vlastním nelogickým rozhodnutím zkrátíte sami. To vám pak ani pevné zdraví moc nepomůže. Obecně čím lepšímu zdraví se těšíte, tím máte víc elánu, radosti, méně starostí a dost často ho začnete brát jako samozřejmost. S dobrými genetickými předpoklady se o něj nemusíte ani specificky přičinit. Stačí občas vyjít někam na čerstvý vzduch, jíst alespoň třikrát denně a v jídelníčku volit něco jiného než jen brambůrky a hranolky. Přehnané hlídání vlastní stravy jsem dřív považoval za nesmysl, byl jsem klasická popelnice, co spase kdykoliv cokoliv. Dneska už na to mám trochu jiný náhled a své zdraví se snažím podporovat tím, že jakž takž držím vyváženou pestrost ve stravování. Jednou z příčin změny bude i to, že mi nedávno někdo řekl, že jsem „podměrečný“ (díky, Peťo) – a tak se snažím trošičku přibrat a zmužnět. Ještěže nejsem žena, nevím, jaký termín bych tu použil.

Za svou genetickou výbavu samozřejmě vděčím rodičům, prarodičům, praprarodičům a celé škále dalších jedinců, kteří byli ve vývojové fázi přede mnou. Jsem jim za to neskonale vděčný, stejně jako za to, že mi předali růstový gen s ideálními parametry na zavazování tkaniček u bot, profesi tankisty nebo žokeje. K oslňování dam moje výška sice není úplně ideální, v davu průměrně vysokých mužů totiž nejsem vidět, ale zato mám nízko těžiště, jsem stabilnější a při prohlídkách historických hradů se nemusím sklánět v každých dveřích. Žáda a páteř budou tak v mém důchodovém věku nejméně opotřebovaný orgán a snad se ani nezačnu hrbit a zmenšovat jako většina ostatní populace. To už bych byl totiž opravdu hobit k popukání. Zásadní ránu tomuto pilíři nezasadilo ani vyjádření mého praktického lékaře, který po zhodnocení krevního obrazu a po odpovědích „ne“ na dotazy „Pijete? Pil jste? Berete nebo bral jste drogy?“ s nechápavým pohledem pronesl: „Hm, tak mladý, a už taková troska.“ Ne že by se mě takové konstatování nedotklo, ale vyřešil jsem ho naprosto šalamounsky, k praktickému lékaři jsem přestal chodit a cítím se dobře. Mám dvě ruce, dvě nohy, na jedno oko vidím vlivem genetických dispozicí v šeru hůře – předkové asi častěji mrkali na jedno oko, nebo to do klíčových dírek fouká – ale co na tom, v noci stejně převážně spím, a když už se někdy v noci vydám, mám docela dobrou představivost a okolí si mohu poměrně hezky domyslet.

Za třetí pilíř, který by snad mohl být i ten nejdůležitější, považuji partnerský vztah. Jasně, dost lidí by tu zřejmě čekalo, že zmíním rodinu. Rodinu, tu mám. Mám úžasné rodiče, úžasné sourozence a vím, že se na ně můžu kdykoliv spolehnout. Snad je беру i trochu jako samozřejmost, což bych rozhodně neměl. Také bych je nikdy nevyměnil za jiné. Zřejmě jim vstřícnost neoplácím stejnou mírou a pevně věřím, že mi to nemají za zlé. Ale to, co mi dává láskyplný vztah, mi prostě má rodina, do které jsem se narodil, aniž bych se o to nějak přičinil, nabídnout nemůže. I přesto jsem všem příbuzným za všechno neskutečně zavázán. Vychovali mě v to, co jsem, a nemusím se za sebe celých dvacet čtyři hodin denně stydět. Mnohý by mi dětství záviděl a naše rodinné soužití označil snad až za harmonické.

Jenže co je rodičovská láska ve srovnání s tím opojným pocitem, když se vracíte domů a těšíte se, že tam na vás bude čekat ten druhý. Ten, koho bezmezně milujete, představujete si společnou budoucnost a víte, že

měnit už nechcete. Cítíte, že jste pro něj vším. Radujete se z jeho úspěchů, truchlíte nad zármutky a podporujete ho, když má starosti. Aby to z předchozího vyjádření nevyznělo neurčitě a nejasně, podotknu, že v mém podání je takovým ideálním partnerem v první řadě osoba opačného pohlaví. Těm, co to mají jinak, to nevyvracím, ale ani nezavídím. Jistotu ve vztahu jsem měl opravdu dlouhou řádku let, než, jak jsem zmínil, přišla změna.

Ta změna byla nová slečna, která mi byla opravdu vším, co jsem si kdy mohl vysnít. Krásná velká kukadla a pohled, který do člověka propaluje díru. Úsměv, kterým by obrátila k pravdomluvnosti i toho největšího politika – což by jí asi zřejmě časem vyčetl, musel by změnit povolání. Nejzarytějšího zloducha a masového vraha by dovedl do dobročinné organizace, kde by až do konce svých dnů pomáhal druhým vyplňovat formuláře na sociální dávky, stál za ně radostně fronty na úřadech a nevznesl by ani jednu žádost o honorář. Ambiciózní, dobrodružná a skvělá kuchařka. Asi není úplně prozřetelné takové věci psát někam, kde si je kdokoliv a kdykoliv může přečíst. Tedy za předpokladu, že někdy knížku dopíšu, správná rada vydavatelství ji bude ochotna vydat a pak se najde někdo, kdo si tohle dílko přečte, nebo dokonce koupí. Proto alespoň přidávám důležitou poznámku. V době, kdy čteš tyto řádky, jsi mi jedinou partnerkou ty – tedy za předpokladu, že jsi opravdu má partnerka a nejen cizí člověk, co si chtěl také trochu počíst. Jsi pro mě vším, nestýská si po minulosti, ba ani netruchlím pro nenaplněné lásky předchozí. Není důležité, jak se jmenuješ nebo co děláš. Důležité je, že se se mnou, po přečtení tohoto dílka, nerozejdeš. Toto si zanes do mysli jako mantru a přeříkávej si to po přečtení každé kapitoly. A navíc, s popisem se snažím být co nejméně specifický, nechť sedí skoro na kohokoliv – jsi si vůbec jistá, že ty slova chvály nepatří právě tobě? Co na tom, že jsme se možná poznali až několik let poté, co jsem tohle dopsal? Čas přece pro lásku není důležitý.

Zkrátka a dobře, svět nekončí, mám stále své dva stavební pilíře ve formě pevného zdraví a dobrého partnerského vztahu. Finanční pilíř padl, ale snad se mi ho zase někdy podaří obnovit. Pokud padne další, nadále budu mít ještě jeden a nebudu mít důvod truchlit. Tento poslední pevný základ mi dá dostatek sil na to, abych zapracoval na znovupostavení dvou

padlých, vše půjde napravit a vše se srovná. No a tři najednou nepadnou, takový smolař není nikdo, ani já – jsem si říkal.

Ach, ta Věra

Každý zná, jaké to je být zamilovaný, mnohý to má podobně. Ač nehodlám uvádět veškeré podrobnosti svého nového vztahu, pár zážitků bych přece jen zveřejnil. Slečna promine. Nazývat ji budu třeba Věra. Ostatně veškerá jména, která uvedu, nebudou skutečná. Ne snad proto, abych někomu neublížil. Spíše je to z toho důvodu, aby si zmíněné osoby nenárokovaly podíl z honoráře. A kdo bude chtít, v popisu se najde i zadarmo.

Poznali jsme se přes inzerát. Odeslala mi rozmazanou fotku, na které stála v obývacím pokoji v zimní bundě. Zrovna se chystala ven a fotku vytvořila narychlo a hned ji poslala, aniž by se pokoušela o tisíce úprav v grafických aplikacích. Zářící úsměv, jak z reklamy na zubní pastu, však byl očividný. Tím kontrastem odflinknuté fotografie a krásného úsměvu si mě získala. Já měl na seznamce fotku z hor, kde jsem vypadal mužnější a dobrodružnější. Ta byla doplněná textem se zájmem o dlouhé večerní povídání u krbu a spánek pod noční oblohou. To zaujalo ji.

Už z první společné schůzky bylo zřejmé, že s ní nebude nuda. „Co kdybychom spolu vyrazili na ‚Uklid’me Česko‘? Já se toho ještě nikdy neúčastnila, tak to můžeme absolvovat spolu,“ navrhla. Přírodu jsem měl rád a kombinace přírody, hrabání se v odpadcích aniž by mě za to někdo káral a zájem o seznámení se slečnou jasně předznamenal odpověď: „Jsem pro!“ Sešli jsme se v jednom malém městečku kousek od Brna. „Ahoj, já jsem Věra. Ty budeš Pavel, vid’?“ Prohodili jsme pár klasických seznamovacích vět, načež rozhodla: „Tak už bychom mohli vyrazit s dětmi na výlet.“ Nejistě jsem prohodil: „Ty máš děti? Neříkala jsi, že máš děti.“ Do otcovské role jsem se jaksi nehrnul. Představa, že se zpoza rohu vyhrne dvanáctiletý uhrovitý halama, mě netěšila. Upřela na mě svůj pohled, očima mě shlédla od hlavy k patě a řekla s lišáckým úsměvem: „Nemám.“ Až v té chvíli mi došlo, že tím naráží na můj nižší věk. Ale za zlé jsem jí to neměl, její následný omluvný výraz ve tváři byl odzbrojující. Celou akci jsme před ostatními předstírali, že se známe od nepaměti, a oni nám to baštili. Bylo to naše malé první společné tajemství.

Abych ji zaujal, běhal jsem pro sebemenší odpadek, který jsme kde zahlédli. Chtěl jsem ukázat, že se dokážu nadchnout pro společnou věc a práce mi není cizí. Ona nezůstávala pozadu. Esem v rukávu, lépe řečeno na rameni, se mi stala asi patnáctikilová ocelová značka ze zaniklého dolu, která byla pohozena v lese. Tu jsem si poctivě odnesl až na shromaždiště odpadu, ač mi bylo doporučeno, abych se s tím netahal. V jednu chvíli jsem se zastavil a požádal: „Věro, potřebuji pomoc.“ Po elegantní otočce se vítězně zeptala: „Už je to na tebe těžké?“ S výrazem autisty jsem odvětil: „Ne, ale vadí mi ten bukový lístek, který se pořád třepotá na přední straně značky. Mohla bys mi ho, prosím, sundat? Kazí mi balanc.“

V jednom místě jsme si cestu krátili sestupem po strmém svahu podle skal. Vůkol hluboký les, v okolí nebylo živáčka, tedy kromě nás dvou a ještě jedné účastnice akce. A najednou se zpoza skály vynořil postarší muž, který pomalu kráčel nahoru. V ruce se mu houpalo široké konopné lano. „Kam s tím lanem míříte?“ snažila se navázat konverzaci Věrka. „To tak, já vám to řeknu a budete tam chtít taky,“ odbyl ji pán. Ještě několik dní poté jsme si lámali hlavu tím, co tam pán dělal, a hledali ve zprávách, zda se v onom lese nenašel oběšenec. Nahoře totiž kdysi býval šibeniční vrch. Naštěstí se ale žádná taková zpráva neobjevila, zřejmě pána ještě nenašli.

Náš druhý výlet směřoval do místa zvané Babí lom. Je to taková hezká skalnatá oblast poblíž Brna. Šli jsme pěšky a v noci. Zrovna probíhala noc kostelů, takže jsme se zastavili na Vranově. Přišli jsme docela pozdě, správce zrovna zavíral železnou bránu u hrobky Lichtenštejnů, která se rozprostírá pod kostelem. „Dobrý večer, asi už jdeme pozdě, že?“ vyřkla Věra očividně. „Dobrý. No, to jdete,“ hlásí správce. „To je ale škoda. A my se sem trmáceli takovou dálku. Nevíte, kdy bude hrobka opět otevřena?“ Správce přestal zamykat jednotlivé zámky a dal se s Věrou do řeči: „Většinou se otevírá jen jednou za rok, odkud jdete?“ Stačilo pár dalších vět a správce byl přemluven, aby nás ještě na chvíli nechal do hrobky nakouknout. Slíbili jsme, že uvnitř nikoho neprobudíme. Věra měla na přemlouvání talent. Ještě jsme se stavili v kostele, který byl osvětlen svíčkami. Zaposlouchali se do hry na varhany a sledovali stíny, které se různorodě míhaly na chrámové výzdobě. Seděli jsme tam jen my.

Zanedlouho přišel řeholník z přilehlého kláštera a začalo to vypadat, že zakončí akci společnou modlitbou. To moji spolucestovatelku vyděsilo, takže jsme z kostela prchli, než k tomu mohlo dojít, a pokračovali jsme v cestě.

V lese jsme nasbírali suché větve a s nimi vystoupali na skalnatý hřeben. Na místě, které již zažilo mnoho táboráků, jsme rozžali oheň a opékali špekáčky. Byl odtud krásný výhled do krajiny, kterou osvětloval měsíc. Oheň vesele praskal. „Jaúúúúú. Au, au, au, aaaaaaú!“ vyjekla Věrka do ticha. Obezřetně jsem se rozhlédl kolem a hledal útočníka. Věrka se zatím plácala po hrudníku. „Vletěl mi tam rozžhavený uhlík. Au, to pálí!“ Příčina problému byla objasněna, řešení samotné však nebylo nasnadě. Měl jsem pocit, že musím zasáhnout. Ale jak. Nejeфективnější by bylo sáhnout pod tričko a uhlík vytřepat. Jenže my se znali jen krátce, a jestli tohle měl být pokus o bližší seznámení, tak nevyšel. Mé slušné vychování zvítězilo a ke zmíněnému činu jsem se neodhodlal. Jsou sice situace, kdy musí slušné vychování stranou, ale když jsem aktuální stav zhodnotil okem znalého táborníka, naznal jsem, že uhoření nehrozí. „Bud' si to vytřep, nebo se polij vodou,“ poradil jsem klidným hlasem. V kritických situacích, jak je známo, je totiž nutné zachovat klid a toho jsem se držel. Zraněnému dá klidný přístup jasně najevo, že je ten druhý schopen kdykoliv a jakkoliv zasáhnout. Očividně to zafungovalo, protože uhlík pohasl a Věrka si pak už jen chladila popálená místa vodou.

Epesním závěrem večera měl být spánek na nedaleké rozhledně a sledování východu slunce. Jak romantické. Ulehli jsme do spacáků a natočili se tak, abychom pouhou změnou do polohy vsedě mohli celou událost pozorovat. Byla docela zima. Zatímco já se kochal noční přírodou a čekal na východ slunce, Věrka spala. „Věrko, vstávej. Věrko, probud' se. Už vychází slunko, je to nádherna,“ probouzel jsem ji něžným hlasem. „Uuuuum... Anooooo?“ začala rozespale reagovat. „Je půl páté. Vychází tam před námi nad korunami stromů, vidíš?“ šeptal jsem, aby probuzení nebylo moc drastické. „Aháááá... uuuumm...“ ozývalo se z převalujícího se spacáku. „Ale takhle to asi neuvidíš, víš?“ komentoval jsem její polohu. „No joooo,“ pronesla a posadila se [zívnutí], „je to opravdu krásný.“ Hned na to si zase lehla, překulila se na bok a zahuhlala zpod spacáku: „Ale já mám na noc sundaný čocky a stejně nic nevidím.“

V létě rodiče naznali, že by bylo potřeba natřít střechu. Mají rodinný domek s takovou tou plochou střechou, která frčela v době komunismu. Je potřená stříbrnou barvou, která dobře odolává přírodním vlivům. Například odráží sluneční záření, díky tomu v domě nebylo při parných dnech na umření. Na mě jakožto asi posledního volným časem oplývajícího potomka samozřejmě nezapomněli a pozvali mě nejen na oběd, ale i na brigádu. Dobře ví, že domácí stravou mě nalákají vždy, a hlavně nezapomínají na slova klasika: „Zahálka může mladého člověka úplně zničit.“ Já jsem duše mírná a nápomocná, takže mi to také přišlo jako dobrý nápad a pozvání jsem přijal – hlavně skrz ten oběd.

S nápadem, že si víkend užiji v rodinném kruhu, jsem se svěřil Věře. Nebydlí úplně blízko a vídali jsme se většinou o víkendech. Asi by měla vědět, že jí jeden víkend věnovat nemohu. Jenže Věra má takovou vlastnost, že se pro vše velmi rychle nadchne, a ještě s takovou dětskou radostí. Neznali jsme se nijak dlouho, přesto navrhla, že u takové akce nesmí chybět. Mě to potěšilo, ale znejistěl jsem. Zvat do domu rodičů někoho, u koho si ještě nejsem úplně jistý, zda by to mohlo klapnout, to není jen tak. A vůbec, jak ji mám představit? Nikdy jsem si domů kamarády nevodil a najednou bych tam měl přivést nějakou brigádnici? Vlastně poslední, koho jsem jim představil, byla má bývalá partnerka. Jak na to tedy budou rodiče reagovat? A hlavně, co si budou myslet, když nám to spolu nevyjde? Proč je zaplétat do něčeho, co není úplně tak jejich starost? Sváděl jsem vnitřní boj. Samozřejmě jsem jí nechtěl nic odepřít, doma bych se ní také rád pochlubil. Jenže jsem věděl i to, že ona sama se mnou nemá úplně jasno a někdy ji dohání minulost a vzpomínky na bývalého partnera. No nic, mělo by se to risknout.

Na Věřin zájem o brigádu jsem reagoval slovy: „Ty, Věro. Já nechci úplně tak tvrdit, že s tím mám nějaký problém. Rodiče tě určitě rádi poznají a nepochybuji, že se jim budeš líbit. Ale oni nejsou až tak zvyklí, že bych jim domů vodil cizí lidi.“ V jejím pohledu jsem spatřil ochabnutí původně ryze radostného výrazu: „Já jsem cizí?“ Pak se ale zase rozzářila a pokračovala: „Já přece nejsem cizí. Dyt' ty mě znáš.“ Naštěstí si věci nebrala moc osobně a vždy hledala cestu vpřed. „Tak jasně, pro mě cizí nejsi. Ale rodiče tě neznají a já vůbec nevím, jak bych jim vysvětlil, kdo jsi a hlavně proč u nich doma obědváš.“ Reakce byla opět blesková: „Můžeš jim říct, že jsem tvá kamarádka.“ Stále měla nasazený ten výraz

radostného očekávání a já už nechtěl odporovat. Přemýšlel jsem, jak to doma nějak neutrálně obhájit: „Hmm, to bych říct mohl, ale já si domů kamarády nevodím.“ Nepatrně se zamyslela a hned měla jasno: „Tak jim řekneš, že jsem kamarádka s výhodami a teď ti jdu pomoci pro změnu já. Vaši určitě vědí, co to je kamarádství s výhodami, ne?“ No... o tom jsem nepochyboval. Věřím, že jim moderní pojmy nejsou cizí, a kdyby náhodou ano, jsou dostatečně obezřetní na to, aby se mě na vysvětlení neznámého pojmu neptali hned. I pokrokoví natolik, že by si to případně mohli najít na internetu, až budu pryč. Ale tohle jsem jim opravdu říkat nechtěl. A navíc, cože?! Tohle že jsme? Sakra. Já jsem doufal v něco trochu víc, mé uvažování začalo nabírat jiný směr. „Ty, Věrko, brzo možná budu litovat, že se ptám, ale my jsme kamarádi s výhodami?“ zeptal jsem se s výrazem úzkostného tvora a můj pohled visel na jejích rtech. „Ale ne, to víš, že nejsme. Ale mohl bys jim to tak vysvětlit,“ opáčí. Uf, taková odpověď pro mě byla naprosto dostačující, víc jsem po tom pátrat nechtěl a ani mě nenapadlo takové jasné tvrzení sebemenším způsobem rozporovat. „Tak takhle jim to určitě vysvětlovat nebudu, prostě řeknu, že jsi kamarádka, a bude. Oni si to nějak přeberou,“ rozhodl jsem. Racionálně zvítězilo. Víím, co řeknu, a příště si obdobné diskuse rozmyslím, za takovou, byť jen chvilkovou nejistotu to nestálo.

Rodiče dalšího brigádníka brali úplně normálně. Neříkali nic nepatřičného, chovali se běžně a určitě v ní viděli novou snachu, ač to na sobě nedali znát. Já byl za to rád, jejich smýšlení jsem sdílel. Oběd byl vynikající, maso na houbách a na celeru s kečupem – takový specifický domácí kečup s příchutí jablek a cibule. Nechci, aby si pod tím někdo představil, že má máma neumí vařit, a když tomu něco chybí, přidá tam kečup. Máma vaří výborně, ostatně jako asi všechny mámy. Vynikající byl hlavně pro mě a pro rodiče. Když se Věra nenápadně zeptala, co je to malé hnědé na talíři, vzpomněl jsem si, že houby její. Za chvíli jsem si vzpomněl, že ani celer jí nechutná. Jéje, malé faux pas bylo na světě. Ale byla odhodlaná a kromě hub snědla vše. Ani mi to později nijak často nevyčítala.

Před tím, než se mohla střecha natřít, bylo nutné ji očistit. Na pár místech už byly v původním nátěru praskliny a ty začínaly zarůstat mechem. Jakožto moderní rodina jsme již k tomuto odstraňování nepoužívali pouze košťata, ale velmi dobře nám posloužila wapka neboli

vysokotlaký čistič. Je to taková hadice s kompresorem, ze které stříká voda do jednoho úzkého bodu pod velmi vysokým tlakem. Ten tlak byl tak silný, že mech odlétával na všechny strany, místy to trhalo i původní nátěr. Bylo horko, na střeše to až připalovalo, byli jsme v plavkách a žabkách a hodlali jsme situaci využít i k opalování. Když už bylo horka moc, hadicí jsme stříkali do vzduchu a drobné kapičky padající vody pak velmi příjemně chladily.

Když bylo hotovo a střecha byla očištěná, připravoval jsem lana a chystal se vytáhnout na střechu barvu. Věra si zatím hrála s wapkou. Po chvíli přestala a zavládlo ticho. Otočil jsem se, měla výraz dítěte, které něco provedlo. Obezřetně jsem se začal rozhlížet po okolí. Co by se tak asi mohlo stát? Dala snad hadici do komína? Nic dalšího mě nenapadalo, nic podezřelého jsem neviděl, ale něco se dít muselo, tenhle pohled nemívala často. Pak jsem si uvědomil, že jí z palce na noze pomalu vytéká krev. S úlekem jsem pronesl: „Proboha, co se ti stalo?“

--- Konec ukázky ---

Pokračujte plnou verzí knihy Přežil jsem třiatřicet.

Pavel Matějek

Přežil jsem třiatřicet

Skutečný příběh o lásce, dobrodružství, úrazu a návratu

Publikace je dostupná i jako tištěná kniha a audiokniha.

Více na www.33.cz

Autor textu, fotografií a grafiky: Pavel Matějek

Obálka: Grafický koncept od autora. Vygenerováno pomocí AI, poté autor desítky hodin ladil každý pixel, až obraz odpovídal původní představě.

Nakladatel: Pavel Matějek, 664 47 Střelice

Třetí vydání elektronické knihy, Brno 2025

ISBN 978-80-909633-1-3 PDF

ISBN 978-80-909633-2-0 EPUB

© Pavel Matějek, 2025. Všechna práva vyhrazena. Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.